

на учил ището звънна сладкогласно звънче и веднага се чува гласовете на учениците. Тогава очите на стареца изведнаж овлажняха, той сложи ръка зад ухото си и се заслуша във гласа на звънча. Какво му напомняше този сладък звън? Какво го свързваше с това училище, защо блъснаха сълзи във очите му? Той извади кърпичка, полека обърса сълзите и наведе глава.

Отъ вратите на училището изкочиха първите ученици, дворът се изпълни съ гласове, подвиквания и пѣсни. Някои извикаха на другите:

— А! Гледайте какъв старецъ седи на пейката!

Децата веднага обърнаха очи към пожълтѣлата круша, и скоро около непознатия се събра цѣлъ роякъ отъ учудени, малки човѣци. Настана мълчание.

Тогава непознатиятъ се усмихна на момичето, което стоеше най-близу до него, погледна го въ очите и протегна ръка да помилва косите му. Малката ученичка се отдръпна страховито, другите почнаха да се смѣятъ. Единъ отъ учениците излѣзе напредъ и попита подигравателно:

— Отъ къде си бе, дѣдо?

— Отъ тука съмъ, — тихо отвърна старецътъ.

— Отъ тука ли? За първи пътъ виждаме такова смѣшно старче!

Другъ се обади:

— Погледнете яката му, — още два вратове ще се побератъ у нея.

Всрѣдъ смѣха на децата се чува и други гласове, които силѣха надъ непознатия старецъ шеги и подигравки. Изведнажъ, малкото момиченце, което преди това се отдръпна отъ ръката на стареца, тропна съ кракъ и извика:

— Не ви ли е срамъ? Защо обиждате човѣка?

Сега непознатиятъ отново погледна момиченцето, една сълза капна отъ очите му и той проговори съ тихъ, развълнуванъ гласъ:

— Благодаря ти, мое мило момиченце. Ти въ кое си отдѣление?

Момичето вече не бѣгаше, а приближи и отвърна:

— Четвърто отдѣление, дѣдо. Ти отъ къде си?

— Някога живѣхъ тука, но отдавна напустнахъ градчето ви.

— Може би, тукъ си училъ и ти?

— Не, въ друго училище съмъ училъ. Бѣше отдавна и много далече отъ тука.

